

ת"פ 14010/12/15 - מדינת ישראל נגד עא"מ - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

28 אפריל 2019

ת"פ 14010-12-15 מדינת ישראל נ' עא"מ
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד - שקד כהן, מתמחה - נוכח

המאשימה

הנאשם

נגד
עא"מ - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד אסף שלם - נוכח

גזר דין

רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 05.12.2015 בשעה 00:30 או בסמוך לכך, בקיוסק בשם "ללה-לנד" שנמצא באשדוד, התעורר וויכוח בין הנאשם לבת זוגו דאז ע"ד (להלן: "המתלוננת"). הנאשם, שהיה באותה עת תחת השפעת משקה משכר, התווכח עם המתלוננת על רקע סירובה להתלוות אליו אל מחוץ למקום. אז, ולעיני כל, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בצווארה. בהמשך לכך, ש', חברתה של המתלוננת, ניגשה אל המתלוננת, או אז, החל וויכוח בין הנאשם לש' על רקע האמור לעיל. בתגובה לכך, הנאשם איים על המתלוננת בפני ש' באומרו לה: "אם תעני לה אני אראה לך מה זה". לאחר מכן, הנאשם אחז במתלוננת אשר הייתה על ברכיה וגרר אותה משערותיה על הארץ לכיוון רכבו. בנסיבות המתוארות, ובעוד המתלוננת שרועה על הרצפה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהחל להכותה, אחז בצווארה וחנק אותה, תוך שהכניסה לתוך הרכב בכוח. בהמשך לכך, החלו הנאשם והמתלוננת בנסיעה ברכב יחד עם ש'. כתוצאה ממעשיו אלו, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות שריטה בצווארה בצד שמאל, חבלות בברכיים, כאבי ראש ודם אשר זב משפתייה.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין; ו**תקיפה הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

השתלשלות העניינים בתיק

3. ביום 19.07.2017, לאחר שהנאשם חזר בו מכפירתו הציגו הצדדים הסדר טיעון במסגרתו, הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והצדדים עתרו במשותף להשית על הנאשם ענישה בדמות 4 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות (בכפוף להתאמתו של הנאשם לעבודות השירות) ומאסרים מותנים (להלן: "**הסדר הטיעון הראשון**").
4. הנאשם נשלח לבדיקת התאמתו לביצוע עבודות השירות לממונה על עבודות השירות ואולם, ולאחר שהתקבלו **9 חוות דעת בעניינו**, ולאחר שהתייצב קצין המודיעין באולם בית המשפט, בסופו של יום, ובחוות הדעת האחרונה

שהתקבלה ביום 20.11.2018, הנאשם נמצא כלא מתאים לביצוע העבודות בהסתמך הממונה על מידע מודיעיני שהוגש בעניינו, הימנו עולה כי קיים חשש לשלום הציבור ולשלום הנאשם עצמו היה והנאשם ישולב במערך עבודות השירות.

5. משהנאשם נמצא בסופו של יום, כלא מתאים לביצוע עבודות שירות בשל אותו מידע מודיעיני שהוגש בעניינו, ביום 10.02.2019, הציגו הצדדים הסדר טיעון חדש שגובש ביניהם ולפיו, יושתו על הנאשם עונשים בדמות מאסרים מותנים, חתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה, צו של"צ בהיקף של 400 שעות ופיצוי בסך ₪ 6,000 למתלוננת (להלן: "**הסדר הטיעון השני**"). משכך, ובאותו המועד, ניתן גזר דין בעניינו של הנאשם ובו הושת על הנאשם בין היתר עונש בדמות צו של"צ בהיקף של 400 שעות והלה נשלח לשירות המבחן על מנת שתגובש עבורו תכנית של"צ.

6. בהמשך לכך, **שירות המבחן בשני תסקיריו, מצא כי הנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות של"צ.**
7. למען שלמות התמונה יצוין כי הטיעונים לעונש בתיק זה נשמעו בכמה מועדים שונים על מנת לבחון פעם אחר פעם את התאמתו של הנאשם לריצוי עונשו בעבודות שירות, ובהמשך את התאמתו לביצוע עבודות של"צ.
8. בנסיבות שנוצרו, ומשנמצא הנאשם כבלתי מתאים לביצוע של עבודות של"צ, עתרה המאשימה להורות על הפקעת צו השל"צ, להשיב את המצב לקדמותו בהתאם להסדר הטיעון הראשון ולהשית על הנאשם ענישה חלופית בדמות 4 חודשי מאסר בפועל (לאור העובדה כי הלה נמצא פעם אחר פעם כבלתי מתאים לביצוע עבודות השירות על ידי הממונה בשל המידע המודיעיני בעניינו). ואילו בא כוח הנאשם, עתר להשית על הנאשם ענישה חלופית בדמות קנס כספי.

חוות הדעת מטעם הממונה על עבודות השירות

9. **בחוות הדעת הראשונה**, שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 11.09.2017, **הממונה מצא כי הנאשם אינו מתאים לריצוי עבודות שירות בשל התנהלותו הקלוקלת בריצוי עבודות השירות אשר הושתו עליו במסגרת תיק קודם** (ת"פ 22025-02-14). בהקשר זה מציין הממונה כי תפקודו של הנאשם היה שלילי, הוא נעדר רבות מריצוי העונש עד כדי כך שהעבודות הופסקו מנהלית ועקב כך הלה אף ריצה מספר ימים בין כתלי בית הסוהר במהלך אפריל 2017. בהמשך לכך, ובעקבות עתירה שהגיש הנאשם, הוסכם כי הוא ישוב לסיים את ריצוי עונשו בעבודות שירות -ואולם הנאשם "גרר את רגלו" כך שלבסוף הלה סיים לרצות את עונשו בעבודות שירות שבועיים עובר למועד כתיבת חוות הדעת (11.09.2017), ובחלוף תקופה ממושכת בת 9 חודשים (לאחר שניתנה לו הזדמנות נוספת לרצות את שלושת החודשים שנותרו לו).

10. **בחוות הדעת השנייה**, שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 13.11.2017, ובהסתמך על הערכות קודמות שניתנו בעניינו של הנאשם באשר לאופן ביצוע של העבודות שהושתו עליו במסגרת הליכים קודמים, **הממונה שב וחיווה דעתו כי הנאשם אינו מתאים להשתלב במערך עבודות השירות.**

11. **בחוות הדעת השלישית**, שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 04.12.2017, **הממונה שב וציין כי הנאשם אינו מתאים לביצוע של עבודות שירות.**

12. **בחוות הדעת הרביעית**, שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 26.12.2017, **הממונה שב וציין, גם הפעם, כי הנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות שירות** (מאותם נימוקים שניתנו בחוות הדעת הקודמות בעניינו). הממונה ציין עוד, כי במהלך הריאיון עמו, הלה טען כי היעדרויותיו הרבות (במסגרת עבודות השירות שהוטלו עליו במסגרת תיק קודם), נעוצות בכך שהוא נישא לאישה יהודייה ביוני 2017, ובעקבות פרסום דבר החתונה בתקשורת, הוא קיבל איומים על חייו. משנשאל הנאשם האם האיומים עליו פסקו, הלה השיב: "הכול הסתדר" מבלי שפירט ותוך שציין כי המשטרה טיפלה בנושא. משכך, סבר הממונה כי לאחר שנהג עם הנאשם בעבר במידת החסד והסכים לשחררו מהמאסר על מנת שישלים את ריצוי עונשו בעבודות שירות, ומשהלה לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו, תוך

שדפוס התנהגותו במהלך ביצוע העבודות אופיין בהפגנת זלזול ובהעדירות רבות ללא אישור, ומשהנאשם שב והצדיק את התנהלותו בריצוי עבודות השירות בתיק הקודם בנסיבותיו האישיות - מצא הממונה (כאמור) כי הנאשם אינו מתאים להשתלב במערך עבודות השירות.

13. לאחר שבית המשפט נעתר לבקשת ההגנה וביקש מהממונה כי יעשה את מלוא המאמצים על מנת לנסות פעם נוספת לשלב את הנאשם במערך עבודות השירות, זימן הממונה את הנאשם לריאיון נוסף, כאשר לאחריו **מצא הממונה בחוות הדעת החמישית** שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 11.02.2018, **כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות**, וכי ישנם כמה מערכי תעסוקה בהם יתכן והלה יוכל להשתלב בהם - וכל זאת **בכפוף לקבלת חוות דעת מטעם משטרת ישראל**. הממונה על עבודות השירות ציין עוד בחוות דעת זו, כי במהלך הריאיון הנאשם ניהל משא ומתן עם נציג הממונה אודות שיבוצו תוך שביקש לחזור למקום העבודה בו עבד במסגרת מאסרו הקודם או במקום אחר הקרוב לביתו. לא זו בלבד, אלא שהממונה ציין כי הנאשם חזר במעמד וועדת המיון והריאיון על כך כי חווה התנכלויות, איומים ואף ננקטו כנגדו פעולות אקטיביות בניסיון לפגוע בו. משכך, ולאור התכנים שהעלה הנאשם בעצמו בשיחות שניהל הן עם רכזת עבודות השירות והן עם קצין המיון, פנה הממונה למשטרת ישראל על מנת לבחון את התאמתו של הנאשם לריצוי עונשו בעבודות שירות.

14. **בחוות הדעת השישית**, שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 26.04.2018, **הממונה חיווה את דעתו כי הנאשם אינו מתאים לריצוי עבודות שירות, וזאת בשל מידע מודיעיני שהתקבל אודותיו מטעם משטרת ישראל**. הממונה צין עוד כי, במהלך הריאיון הנאשם שיתף את נציג הממונה (בשלוש שיחות שנערכו עמו) כי הוא מאוים ואף לדבריו נעשה ניסיון ממשי לפגוע בו בשל "נסיבותיו האישיות". משנסיבות אלה העלו חשד בקרב הממונה לחשש לביטחון האישי של הנאשם ולביטחון הציבור ככל שהלה ישולב במערך העבודות, סבר הממונה כי הנאשם אינו מתאים לביצוע העבודות, כאשר המלצתו נתמכה בעמדת משטרת ישראל.

15. **בחוות הדעת השביעית** שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 25.09.2018, עלה כי הממונה פנה למשטרת ישראל לצורך קבלת עמדה עדכנית בנוגע להתאמתו של הנאשם לריצוי העבודות. ברם, עמדתה העדכנית של משטרת ישראל לא התקבלה עד למועד כתיבת חוות הדעת. עם זאת, קבע הממונה כי עמדתו נותרה כשהייתה וכי **הנאשם אינו מתאים לריצוי עונשו בעבודות שירות נוכח קיומו של יסוד סביר לחשש לפגיעה בגופו או בחייו של אדם לרבות בנאשם**, בהתבסס על המידע המודיעיני הקודם שהתקבל אודותיו ממשטרת ישראל.

16. **בחוות הדעת השמינית** שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 22.10.2018, עלה כי עמדתה של משטרת ישראל נותרה כשהייתה וכי לדידו של הממונה עולה מסוכנות ככל שהנאשם ירצה את עונשו במסגרת מערך עבודות השירות. משכך קבע הממונה (פעם נוספת) כי **הנאשם אינו מתאים לריצוי עונשו בעבודות שירות**.

17. **לבסוף, בחוות הדעת התשיעית** שהתקבלה בעניינו של הנאשם ביום 20.11.2018, **הנאשם נמצא על ידי הממונה כלא מתאים להשתלב במערך עבודות השירות בהסתמך על המידע המודיעיני שהועבר בפראפרזה לממונה על ידי משטרת ישראל**.

תסקירי שירות המבחן

18. **שירות המבחן בתסקירו מיום 10.03.2019** (לאחר שבית המשפט גזר את עונשו של הנאשם לעבודות של"צ בהתאם להסדר הטיעון השני שגובש בין הצדדים), העריך כי מן הנאשם נשקפת **מסוכנות גבוהה להתנהגות אלימה הן כלפי גורמי סמכות והן כלפי אנשים אותם תופש כחלשים ממנו, בעיקר במצבים בהם חש תסכול והשפלה**.

19. עוד מציין השירות כי הנאשם מסר כי **אינו מודה במיוחס לו**, וכי הודה במיוחס לו בכתב האישום לאור המלצת

בא כוחו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם התקשה להעמיק בבחינת המניעים והדינמיקה לביצוע העבירות תוך שהביע עמדות מקלות ומצמצמות, נטה להציג את עצמו באופן חיובי, ומסר מידע מעורפל לגבי דפוסי האלימים והשליך האחריות על המתלוננת. שירות המבחן התרשם עוד כי הנאשם בעל עמדות קורבניות הבאות לידי ביטוי באי לקיחת אחריות על עברו הפלילי וכי קיים פער בין אופן תיאורו את עצמו ותפקודו החיובי לבין מעורבותו הקודמת בפלילים ואופי וחומרת העבירות מושא תיק זה.

20. כמו כן, התרשם השירות כי הנאשם בעל יכולות תפקודיות בתחום התעסוקתי ועורך מאמצים לגייס כוחותיו על מנת לפרנס את משפחתו ולצד זאת, לנאשם קשרים חברתיים שוליים ודפוסי אלימות מופנמים; כי הוא בעל דימוי עצמי נמוך; בעל עמדות מקטינות ומצמצמות נשים, כדי לחזק את דימויו העצמי הנמוך; כי הוא מתקשה לשאת תסכול; וכי במצבים בהם חווה חוסר אונים, הלה מתקשה לווסת את דחפיו האלימים, מגיב באופן מתפרץ ואלים, תוך התעלמות מצרכי האחר וקושי לגלות אמפתיה למצבו.

21. משיחה שערך השירות עם המתלוננת עלה כי במהלך כל השנתיים בהן ניהלה קשר זוגי עם הנאשם, היא חוותה אלימות פיזית קשה מצדו של הנאשם ואולם, חששה להגיש תלונה כנגדו וכי כיום היא אינה מצויה בקשר עם הנאשם ואיננה חוששת מפניו.

22. שירות המבחן ציין עוד כי בפגישותיו של הנאשם בשירות המבחן, נהג הנאשם בתוקפנות תוך שהשירות התרשם מקשייו לעמוד בגבולות שמוצבים לו ולהתמודד עם גורמי סמכות.

23. **בסיכומי של דבר, מצא שירות המבחן כי הנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות של"צ לאור דפוסי התנהגותו; עמדותיו הנוקשות; תפיסתו הקורבנית; הקושי המשמעותי בלקיחת אחריות על מעשיו הפליליים; ולאור קשייו לראות את האחר ואת הפגיעה בו.**

24. לאחר שבית המשפט נענה לפניית ההגנה, והורה על קבלת תסקיר משלים בעניינו של הנאשם, מציין שירות המבחן בתסקירו המשלים מיום 14.04.2019, כי הנאשם התקשה להתייחס לדפוסי התנהגותו כיום ובעבר; שלל בעיות התנהגות כלשהן ודפוסי אלימים. תוך ששירות המבחן שב והתרשם כי בשיחה עם הנאשם בלטו דפוסי התוקפניים וקשייו לעמוד בגבולות שמוצבים לו ולהתמודד עם גורמי סמכות. לאור כל אלה, חזר שירות המבחן על המלצתו הקודמת לפיה הנאשם אינו מתאים להשתלב במערך עבודות השל"צ.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

25. המאשימה עמדה על חומרת המעשים שביצע הנאשם, על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מכך, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 8 חודשים ל- 16 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, ולאור העובדה כי המאשימה הכירה בכך שמדובר בתיק ישן, ומשהסדר העונשי שגובש בין הצדדים הותנה מלכתחילה בהמלצתו של הממונה על עבודות השירות, ומשהנאשם לא נמצא מתאים לביצוע עבודות שירות ולביצוע עבודות של"צ - עתרה המאשימה להפקיע את רכיב צו השל"צ מגזר הדין (בהתאם להסדר הטיעון השני), ולהשית על הנאשם תחתיו ענישה חלופית בדמות הענישה עליה סוכם בין הצדדים בתחילת הדרך (בהתאם להסדר הטיעון הראשון) קרי, 4 חודשי מאסר בפועל.

26. מנגד, הסנגור ביקש להתחשב בכך כי מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו ולקח אחריות על מעשיו, וכי הלה עלה על דרך חדשה בחייו - הן במישור הזוגי והן במישור התעסוקתי. בא כוח הנאשם עתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה (או מספר חודשים בודד שיכול יורצו בעבודות שירות), ועד ל- 8 חודשי מאסר בפועל. בהמשך לכך, הסנגור סבר כי בהתאם למתחמים שהוצגו על ידו, ההסדר שגובש מלכתחילה בין הצדדים הינו ראוי בנסיבות העניין, וכי יש להשית על הנאשם עונש של 4 חודשי מאסר אשר יורצו בעבודות שירות - חרף חוות דעת הממונה השליליות (ראו טיעוני ההגנה לעונש מיום 23.10.2018). בהמשך לכך, ולאור הסדר הטיעון השני, ומשהנאשם נמצא כלא מתאים לביצוע עבודות של"צ וחרף טענתו כי שירות המבחן חרג מסמכותו, עתר הסנגור להשית על הנאשם ענישה חלופית בדמות קנס כספי משמעותי (ראו טיעוני ההגנה לעונש מיום 16.04.2019).

27. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" מסר כי הוא מצטער על מעשיו וכי החל בדרך חדשה הן במישור התעסוקתי והן במישור הזוגי. הנאשם מסר עוד כי הוא נשוי ואב לארבעה ילדים, וכן כי קיימת בבעלותו חברת כוח אדם בה הוא מעסיק כ-100 עובדים. עוד הוסיף הנאשם כי הוא מבקש מבית המשפט כי יתחשב במצבו ויאפשר לו לבצע את עבודות השל"צ.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

28. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם.

29. ראשית חוכמה יצוין, כי מצאתי לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)). זאת משום שבענייננו, כלל העבירות בוצעו במסגרת אותו קשר זוגי וכוונו כלפי אותה המתלוננת, עד שניתן לראות בהן כמסכת עבריינית אחת מתמשכת. כך גם, העבירות בוצעו בסמיכות של מקום וזמן, כאשר בין עבירה לעבירה מפרידים לכל היותר כמה רגעים בודדים. אשר על כן, יש לקבוע כי קיים "קשר הדוק" בין מכלול העבירות, והתבוננות על כל אחת מהן כעל אירוע נפרד, תהא מלאכותית במידה רבה (ראו והשוו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר**, (28.07.2015), שם אמנם לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתוך המשפחה, אך הרציונל העומד מאחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן, יפה גם לענייננו).

לצד האמור ועל כל פנים, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

30. לאור האמור, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)), אקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם שייקבע.

31. לגופו של עניין, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

הערכים החברתיים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

32. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מ**מעשי האלימות הפיזית** בהם נקט הנאשם כלפי המתלוננת, הינם שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר

בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. **בעצם ביצוע עבירת האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע. בדומה לאמור בכל הנוגע למעשי האלימות הפיזית בהם נקט הנאשם, גם חומרתה של עבירת האיומים מתעצמת מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג. 33. לאור הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובייחוד לנוכח אופיים של מעשי האלימות שהופנו מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, החבלה שנגרמה לה, ולאור תוכן דברי האיום שהושמעו, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף הבינוני - גבוה.**

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות - סעיף 40ט(א) לחוק העונשין:

34. **אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות עצמן**, נתתי דעתי בראש ובראשונה לטיבה ואופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת. כידוע, עבירות התקיפה שבהן הורשע הנאשם יכולות לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות ועל דרגות חומרה שונות של חבלות, וברי כי אין דין דחיפה כדן מהלומת אגרוף או אחיזה בצוואר וחניקה, ואין דין חבלה בדמות המטומה אחת כדן חבלות שעניין פצעים מדממים באזורים שונים בגוף. בענייננו, במנעד המעשים שיכולים להיכנס לגדריהן של עבירות התקיפה, מעשה התקיפה שביצע הנאשם לראשונה עת אחז בצווארה של המתלוננת על רקע סירובה להתלוות אליו - מצוי ברף בינוני; ואילו מעשה התקיפה שעניינו גרירת המתלוננת בכוח בשערותיה עת הלה הייתה שרויה על הארץ על ברכיה - מצוי ברף חומרה גבוה. כך גם בכל הנוגע למעשה התקיפה השלישי, עת הנאשם אחז בצווארה של המתלוננת, חנק אותה והכניסה לרכב בכוח. תוך שברי כי למעשיו של הנאשם שנעשו במקום ציבורי ולענין כל אף נלווה ממד מיוחד של ביזוי והשפלה.

35. עוד נתתי דעתי לכך שהמתלוננת הייתה באותה עת בת זוגו של הנאשם. חרף העובדה כי הנאשם לא הורשע בעבירה המופנית כלפי בת זוג, הרי שניתן לשקול נסיבה זו במסגרת סעיף 40ט(א)(11) לחוק העונשין, שכן אין חולק כי הנאשם ניצל את מעמדו וכוחו לרעה, עת שביקש לשלוט בגופה ובתנועותיה של המתלוננת. ובהקשר זה נתתי דעתי לכך שמעבר לאלימות הפיזית שבה נקט כלפי המתלוננת, והאיומים שהשמיע כלפיה, הרי שהנאשם אף פגע בחופש התנועה של המתלוננת עת הכניסה לרכבו בכוח ובניגוד לרצונה תוך שהפגין כלפיה רגשות אובססיביים, רכושיים ופטריארכליים.

36. כך גם, הבאתי בחשבון את אופיים של האיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת. בהקשר זה יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. במקרה הנדון, הגם אם האיומים לא כווננו ישירות לפגיעה בחייה של המתלוננת, הרי שהנאשם הפנה את האיום כלפי בת זוגו ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא הזוגי (הגם אם הוא פורק זה מכבר), צריכה להיזקק לחובתו. חומרת איומיו של הנאשם מקבלים משנה תוקף עת אלה לא נאמרו בעלמא, אלא לוו במעשה פיזי ונטעו בקרבה של המתלוננת, כך הדעת נותנת, פחד ממשי לפגיעה בחייה ומצוקה נפשית ממשית.

37. אשר לנזק שנגרם למתלוננת, הגם אם אין המדובר בחבלה שמצויה ברף חומרה גבוה במיוחד, עדיין ואף מעבר לנזק הפיזי, בנקל ניתן לשער את ההשפלה ועגמת הנפש שנגרמו לה כתוצאה מכך שעל גופה נותרו סימני אלימות בדמות שריטה בצווארה; חבלות בברכיים; כאבי ראש; ודם שזב משפתיה כתוצאה ממעשיו של הנאשם. כמו כן, לא ניתן להתעלם מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון בהתנהגותו משוללת הרסן של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לעובדה שבאחת ההזדמנויות הוא אחז בצווארה ובהזדמנות אחרת הוא אחז בצווארה ואף חנק אותה, מעשים שעלולים היו לגרום לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים של ממש, וכבר היו דברים מעולם.

38. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם **לא קדם תכנון מוקדם**, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. מה גם, שמ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה מטרידה שבה נשקפת התנהגות כפייתית מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, אשר גם ביצע את העבירות מבלי שקדמו לכך כל קנטור או התגרות מצדה של האחרונה.
39. עוד נתתי דעתי לכך שהנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע מעשיו. הגם שניתן היה לטעון כי יש לזקוף נסיבה זו דווקא לקולא, הרי שביני לבין עצמי אינני משוכנעת בכך, וייתכן שאף ההפך הוא הנכון (ר' והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).

מדיניות הענישה הנוהגת:

40. בכל הנוגע ל**מדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירות של תקיפה סתם ואיומים, ברגיל, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם הושתו עונשים בדמות מאסר מותנה ואו צו של"צ, וברף העליון מאסר בפועל הנע סביב 8 חודשים במקרים החמורים ביותר (כך למשל, ראו, ע"פ (מחוזי -נצ') 47731-04-14 שתיי נ' מדינת ישראל (18.6.2014); עפ"ג (מחוזי -מרכז-לוד) 1079-04-14 יטוב נ' מדינת ישראל (17.6.2014); ת"פ (השלום -י-ם) 21519-12-12 מדינת ישראל נ' סופיר (3.11.13); ת"פ 32142-11-12 (השלום -ת"א) מדינת ישראל נ' גאורג קופיציקוב (30.10.2012); תפ"ק (השלום -ב"ש) 55801-11-13 מדינת ישראל נ' ישראל מאיר עמור (01.01.2018); עפ"ג (מחוזי -י-ם) 5601-09-17 אגרוף נ' מדינת ישראל (09.04.2018); ת"פ (השלום -כ"ס) 63803-11-15 מדינת ישראל נ' מאיר אלבז (28.06.2017); ת"פ (השלום-כ"ס) 38856-03-15 מדינת ישראל שלוחת תביעות כפר-סבא נ' גיא עדן (06.04.2017)).
41. סקירת הפסיקה אף מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ברגיל, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם הושתו צו של"צ ואו מאסרים מותנים וברף העליון מאסר לתקופות ממושכות יותר של כ- 9 חודשים (כך למשל, ראו, רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14); רע"פ 6756/14 בן חמו נ' מדינת ישראל (15.1.15); רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל (2.2.15); עפ"ג (מחוזי -י-ם) 51003-10-14 מדינת ישראל נ' אדלרסברג (24.12.14); ע"פ (מחוזי -ב"ש) 42079-10-14 סולמאני נ' מדינת ישראל (2.1.15); ת"פ (השלום -רמלה) 9304-08-09 מדינת ישראל נ' בילאל אל עג'ו (9.12.13); ת"פ (השלום -ראשל"צ) 56595-01-13 מדינת ישראל נ' אהרון (24.2.14); ת"פ (השלום -ת"א) 5401-01-17 מדינת ישראל נ' יוסף סמימי (14.11.2017); ת"פ (השלום -ת"א) 32082-11-15 מדינת ישראל נ' אסף סקורי (13.09.2017)).
42. כן יצוין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו באי כוח הצדדים, ואולם, העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. ואכן, נהיר לבית המשפט שקיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שהרי מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה משתנים בהתאם לנסיבות הקשורות בעבירה, כאשר אין דין חבלה שנגרמת בעקבות דקירה בבטן באמצעות סכין, שהצריכה אשפוזים ממושכים וניתוחים כדין חבלה שנגרמת כתוצאה מגרירה על הרצפה ואחיזה בצוואר וחניקה שהביאה לחבלות בחלקי גוף שונים שלא הצריכה טיפול רפואי. אף בכל הנוגע לעונשים שהושתו, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הרי שגם אלה השתנו בהתאם למאפיינים האישיים של כל נאשם ונאשם, והרי שלא יהיה דומה עונשו של נאשם נעדר כל עבר פלילי, שקיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה כנה והשתתף בהליך שיקומי-טיפול משמעותי, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שנמנע מלקבל

אחריות על המעשים ושנעדר כל אופק שיקומי.

43. מה גם, וזאת חשוב להדגיש, כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)); וממילא השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

44. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, כפי שפורט לעיל - ובייחוד בשים לב לחבלות שנגרמו למתלוננת, לעוצמת התקיפות השונות, ולאיומים שהוטחו כלפיה, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם **ינוע במקרה הנדון בין 6 חודשי מאסר ל- 15 חודשי מאסר בפועל.**

גזירת העונש המתאים לנאשם

45. אשר לגזירת עונשו של הנאשם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לא לחוק העונשין.

46. בעניין זה, שקלתי את **עברו הפלילי** העדכני של הנאשם כפי שזה הוצג בפניי (2/ת) ממנו עולה כי לחובת הנאשם 3 רישומים קודמים בעבירות של איומים מהשנים 2016 ו-2018 ובעבירת תגרה משנת 2016 (רישום ללא הרשעה שהתיישן אך טרם נמחק), בגינם נידון הנאשם בין היתר לעונשים של מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, הארכת מאסר מותנה, קנס והתחייבות. לא זו אף זו, עיון ברישומי האחרון של הנאשם מגלה כי המדובר בהרשעתו של הנאשם מהעת האחרונה (מיום 16.09.2018), במסגרת ת"פ (השלום -ב"ש) 65872-05-2017 בגין עבירת איומים שבוצעה על ידי הנאשם במאי 2017. הנה כי כן העיון ברישום אחרון זה מעלה כי את עבירת האיומים מושא רישום זה, ביצע הנאשם לאחר ביצוע העבירות שבפני. אכן, יקשה להתייחס לכך כ"עבר פלילי" אם כי ברי כי לא ניתן לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא ביצע את העבירה האמורה לאחר ביצוע העבירות מושא התיק שבפני וכי הלה הורשע בביצוע העבירה בעוד ההליכים בעניינו בתיק שבפני עודם מתנהלים.

47. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירה שבמוקד כתב האישום בוצעה עוד בשנת 2015 (אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לנאשם שלו חלק עיקרי אם לא לומר בלעדי בהתמשכות ההליכים). עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, ואף ייתר את הצורך בהעדת המתלוננת. דא עקא, במקרה הנדון הודאתו של הנאשם איננה מלמדת אודות חרטה כנה וקבלת אחריות של ממש. שכן, וכאמור, כפי העולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם צמצם מאחריותו לאירועים שבמוקד כתב האישום המתוקן, השליך האחריות על המתלוננת, תוך שטען כי הודה במיוחס לו אך ורק בשל עצת סנגורו (יצוין כי חרף כך, הנאשם לא ביקש באף שלב לחזור בו מהודאתו). שירות המבחן אף התרשם כי הלה מתקשה לקחת אחריות על מעשיו; לגלות אמפטיה כלפי המתלוננת; ומונע מתוך קושי לשאת תסכול ולווסת את דחפיו האלימים, תוך התעלמות מצרכי האחר והעדר אמפטיה כלפיו ומתוך תפיסה המקטינה והמצמצמת נשים, אשר נועדה לחזק את דימויו העצמי; וכי נשקפת הימנו **מסוכנות גבוהה** להישנות עבירות.

48. עוד שקלתי את פרק הזמן בו הלה שהה בגין תיק זה במעצר וכי במשך תקופה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם ניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

49. עוד התחשבתי בנסיבות חייו של הנאשם, ובכלל זה כי הלה נשוי ואב לארבעה ילדים, וכן כי לדבריו קיימת בבעלותו חברת כוח אדם בה מועסקים כ- 100 עובדים (אם כי יצוין כי הנאשם לא תמך טענתו זו ולו בבדל ראייה). כן נתתי דעתי לפגיעה הצפויה להיגרם לנאשם ולמשפחתו ככל שיושת עליו עונש של מאסר בפועל, וזאת אף בשים לב

לעובדה כי הכלא זר לו (למעט אותו פרק זמן קצר בו הלה שהה מאחורי סורג ובריש עקב הפקעת עבודות השירות מתיק קודם). לצד האמור, מן הראוי להזכיר כי המדובר בשיקול אחד בלבד מני רבים, ובוודאי שאין המדובר בשיקול מכריע.

50. עוד יוער, כי אין בידי לקבל את טענת הסנגור, לפיה שירות המבחן חרג מסמכותו עת הגיש תסקירו לבית המשפט (שמצאו את הנאשם כלא מתאים לביצוע עבודות השל"צ) חרף העובדה כי כל שנדרש הימנו היה להגיש תכנית של"צ (משאית בית המשפט בגזר דינו את הסדר הטיעון השני שגובש בין הצדדים וגזר על הנאשם צו של"צ). וכל זאת מהטעמים הבאים:

51. ראשית, ברי כי שירות המבחן הוא בעל מעמד מיוחד, החב חובת אמון לבית המשפט ותפקידו להביא בפניו את התמונה בכללותה (גם זו המרוחקת מכתב האישום), ובכלל זה את קורותיו של הנאשם, קורות משפחתו וכל נסיבה אחרת ששירות המבחן סבור שהיא רלוונטית לעניין המלצתו העונשית (תוך ששירות המבחן לא מחויב למסור את חומר הגלם עליו מבוסס התסקיר). נוכח תפקידו של השירות ותכליתו של התסקיר, הרי שהכללים החלים על התסקיר אינם כללים רגילים, כי אם בעקר של רלוונטיות המידע שלשמה נערך התסקיר (ראו והשוו, רע"פ 488/18 סועאד נ' מדינת ישראל (04.03.2018) וכן - רע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2009)).

ראו גם נוסחו של סעיף 37 בפרק ו' סימן א' לחוק העונשין הקובע כדלקמן:

37. (א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט, לפני שיגזור את דינו, לדרוש תסקיר בכתב של

קצין מבחן על כל אלה:

(1) עברו של הנאשם;

(2) מצבו המשפחתי של הנאשם עם פרטים מלאים ככל האפשר על

הוריו, בן זוגו, ילדיו, אחיו ואחיותיו;

(3) מצבו הכלכלי של הנאשם;

(4) מצב בריאותם של הנאשם ובני משפחתו;

(5) נסיבות פרטיות מיוחדות - אם ישנן - שהביאוהו לידי עבירה.

(ב) בתסקיר כאמור רשאי קצין המבחן להמליץ לפני בית המשפט על טיב העונש שיש

בו, לדעתו, סיכוי להחזיר את הנאשם למוטב.

52. שנית, ברי כי על מנת ששירות המבחן יאפשר לבית המשפט להוציא מן הכוח אל הפועל את גזר הדין שיצא

תחת ידו הכולל עונש בדמות צו של"צ, יש צורך כי שירות המבחן יגבש תכנית של"צ ויעשה את כל הסידורים

הנדרשים על מנת שיתאפשר לנאשם לבצע העבודות. ברוח הדברים האמורים, הדעת אף נותנת כי שירות המבחן

מכוח חובת האמון שהוא חב כלפי בית המשפט ומכוח תפקידו להביא בפני בית המשפט את התמונה בכללותה

אמון על בחינת היתכנות ביצוען של העבודות בהינתן התאמתו של הנאשם לביצוען.

ראו נוסחו של סעיף 71. א. (ג) בסימן ד' 1 לחוק העונשין הקובע כדלקמן:

71. א. (ג) בית המשפט לא יתן צו שירות אלא לאחר ששוכנע על פי תסקיר של

קצין מבחן שנעשו סידורים על פי תכנית מפורטת שיאפשרו לנידון

לעשות את השירות.

53. שלישית, הגם שבמסגרת גזר הדין ניתן צו של"צ אזי בית המשפט רשאי על פי בקשת

שירות המבחן (או על פי בקשת הנאשם) לבטל את הצו ככל שהדבר צודק בנסיבות העניין.

71ב. (ב) לחוק העונשין הקובע כדלקמן:

תקופת צו

ושינויו

(תיקון מס' 979

צו תשנ"ד-1994

71. ב. (ב) בית המשפט שנתן צו שירות רשאי - על פי בקשת קצין מבחן או על פי בקשת הנידון - לעיין מחדש בצו, לשנותו, לקבוע בו הוראות חדשות או לבטל הוראה מהוראותיו,

הכל כפי שיראה לצודק בנסיבות הענין. מיום תחילת הצווים **תיקון מס' 6**

54. ס"ח תשל"ט מס' 924 מיום 1.2.1979 עמ' 44 (ה"ח 1357)

55. **הוספת סעיף 71ד**

56.

57. מיום 11.8.2004

58. **תיקון מס' 80**

59. ס"ח תשס"ד מס' 1956 מיום 11.8.2004 עמ' 521 (ה"ח 44)

60. **החלפת סעיף 71ד**

61. הנוסח הקודם:

1. ~~71ד. לא מילא הנידון אחר צו שירות, רשאי בית המשפט לבטל את הצו ולגזור עליו עונש אחר על העבירה המקורית, ואם לא הרשיעו - רשאי הוא להרשיעו ולגזור עליו עונש על אותה~~

54. רביעית, מיום תחילת הצווים

1. **תיקון מס' 6**

2. ס"ח תשל"ט מס' 924 מיום 1.2.1979 עמ' 43 (ה"ח 1357)

3. **הוספת סעיף 71ב** מיום תחילת הצווים

2. **תיקון מס' 6**

3. ס"ח תשל"ט מס' 924 מיום 1.2.1979 עמ' 43 (ה"ח 1357)

הוספת סעיף 71א בית המשפט רשאי להורות על ביטול צו השל"צ ולהשית על הנאשם עונש חלופי

4.

5.

6.

7.

8.

9. בגין העבירה המקורית (תחת צו השל"צ שנגזר עליו), ככל שהנאשם לא מילא אחר הצו. ברי שהדברים נכונים מקום בו מלכתחילה סבר השירות כי הנאשם אינו מתאים לביצוע העבודות. מיום

תחילת הצווים

10. **תיקון מס' 6**

11. ס"ח תשל"ט מס' 924 מיום 1.2.1979 עמ' 44 (ה"ח 1357)

12. **הוספת סעיף 71ד**

13.

14. מיום 11.8.2004

15. **תיקון מס' 80**

16. ס"ח תשס"ד מס' 1956 מיום 11.8.2004 עמ' 521 (ה"ח 44)

17. החלפת סעיף 71ד

18. הנוסח הקודם:

4. 71ד. לא מילא הנידון אחר צו שירות, רשאי בית המשפט לבטל את הצו ולגזור עליו עונש אחר על העבירה המקורית, ואם לא הרשיעו – רשאי הוא להרשיעו ולגזור עליו עונש על אותה עבירה: ראו נוסחו של סעיף 71ד. (3) לחוק העונשין, הקובע כדלקמן:
הפרת צו

71ד. הוכח להנחת דעתו של בית המשפט שנתן את צו השירות שהנידון לא מילא אחר

צו השירות, רשאי הוא -

(3) אם ניתן צו השירות לאחר הרשעה נוסף על עונש אחר - לבטל את צו השירות ולהטיל עליו

עונש נוסף על העבירה המקורית במקום צו השירות, בהתחשב, בין השאר, בכל עונש

שהוטל עליו על העבירה המקורית.

55. הנה כי כן, ומשהנאשם נמצא על ידי שירות המבחן כלא מתאים לביצוע עבודות השל"צ אזי ברי כי לא ניתן להותיר את רכיב צו השל"צ בגזר הדין על כנו ויש מקום להשית על הנאשם עונש אחר תחתיו.

56. במצב הדברים שנוצר (לאחר גיבושו של הסדר הטיעון השני), ומשהנאשם לא נמצא מתאים על ידי שירות המבחן, להשתלב במערך עבודות השל"צ, ומשהנאשם, פעם אחר פעם, נמצא כלא מתאים להשתלב במערך עבודות השירות בשל המידע המודיעיני הקיים בעניינו (לאחר גיבושו של הסדר הטיעון הראשון בעניינו), על פניו היה מקום להשית על הנאשם ענישה המצויה ברף התחתון של מתחם העונש שקבעתי לעיל ולהסתפק במאסר למשך 6 חודשים מאחורי סורג ובריח. דא עקא, בנסיבותי החריגות של המקרה המונח בפניי ובשל חלוף הזמן; הימשכותם של ההליכים; נסיבותי האישיות של הנאשם; בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת כאשר לדידי העונש שהוסכם עליו בין הצדדים בתחילת הדרך (מושא הסדר הטיעון הראשון), איננו חורג ממתחם הענישה הנוהג במידה ניכרת; משלא מצאתי להחמיר יותר מעתירתה העונשית של המאשימה ומשסברתי כי ענישה חלופית בדמות קנס כספי כעתירת ההגנה אינה הולמת את חומרת העבירות - מצאתי כי יש לסטות לקולא מהמתחם, ולהשית על הנאשם חלף צו השל"צ הענישה לה עתרה המאשימה שהינה סבירה ומידתית בנסיבות העניין.

57. כללם של דברים, יוצא איפה, כי חרף מאמצי העל שהשקיעו הגורמים השונים בתיק זה, ובראשם, הסנגור, עוה"ד אסף שלם, שמונה לייצג את הנאשם מטעם הסנגוריה הציבורית, שלא חסך מזמנו, מרצו ורוב כישורו על מנת לסייע ככל אשר לאל ידו לנאשם; הממונה על עבודות השירות; המאשימה שהציגה עמדה הגונה, מאוזנת, מתחשבת וסבלנית שאינה ברורה כלל מאליה; ואורך הרוח החריג שגילה בית המשפט כלפי הנאשם - בסופו של יום, הלה לא השכיל לנצל את היד שהושטה לו מכלל הגורמים ומאת שירות המבחן - וסיכל במו ידיו את האפשרות לסיים את עניינו בענישה שהוסכם עליה בין הצדדים. הנה כי כן, אל לו לנאשם במקרה זה להלין אלא על עצמו.

58. מכל המקובץ לעיל, הנני גוזרת מחדש את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מורה על הפקעת צו השל"צ שהושת על הנאשם במסגרת גזר הדין מיום 10.02.2019 ומשיתה על הנאשם עונש חלופי בדמות מאסר בפועל למשך 4 חודשים, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 29.04.2019 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

ב. **יתר רכיבי הענישה יוותרו על כנם.**

העתק גזר הדין יישלח לסנגורית המחוזית (מחוז דרום) עוה"ד הילה שפרלינג, לרל"ת לכיש, עוה"ד איה קמושביץ, לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשע"ט, 28 אפריל 2019, במעמד הצדדים.

ב"כ הנאשם:

בשים לב לפרק הזמן הקצר ולתקופת המאסר הקצרה, לעובדה שהנאשם התייצב לכל הדיונים ובשים לב לנסיבות הקשורות לנאשם בכל הקשור למידע המודיעיני, אני סבור שיש מקום להפנותו למיין מוקדם. לפיכך, נבקש עיכוב ביצוע של 45 יום. זאת גם בשים לב לכך שתקופת הרמדאן מסתיימת בתאריך 6/6/19.

באת כח המאשימה:

אני מתנגדת לבקשת חברי לעיכוב ביצוע, שכן מדובר במאסר קצר שתואם את הסדר הטיעון בין הצדדים. מה גם, שערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוא ברף הנמוך של המתחם לפי הלכת שוורץ.

בכל הנוגע לעתירת חברי לעיכוב ביצוע לצורך מיין מוקדם, משאירה לשיקול דעת ביהמ"ש. באם ביהמ"ש כן יאפשר את עיכוב הביצוע נבקש שזה יהיה פחות מ- 45 ימים ונבקש שיהיו הפקדות וערבויות.

ב"כ הנאשם:

הנאשם מצהיר שיש לו דרכון אבל הוא מלוכלך.

החלטה

עמוד 12

על מנת לאפשר לנאשם להתארגן ולתאם כניסתו למאסר כולל אפשרות למיין מוקדם, הנני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 12.06.2019. במועד זה על הנאשם להתייצב עד השעה 10.00, בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות - וכל זאת בכפוף לתנאים הבאים:

1. מוצא כנגד הנאשם צו עיכוב יציאה מן הארץ.
2. הנאשם יחתום על ערבות עצמית בסך 10,000 ₪.
3. הפקדה כספית נוספת בסך 5,000 ₪. ניתנת בזאת אורכה להפקדה האמורה עד ליום 01.05.2019, בשעה 11.30. יובהר ויודגש, כי עיכוב הביצוע אינו מותנה בתשלום ההפקדה היום.
4. הפקדת דרכון לאלתר במזכירות ביהמ"ש.

**ניתנה והודעה היום כ"ג ניסן תשע"ט, 28/04/2019
במעמד הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**